

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennytte forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Giestevennen af Grillparzer.

Oversat, og udgiven som

Indbydelse til den offentlige Examen
ved Nykiöbing Cathedralskole,

af

Ludvig Berg

Kunstnerfakultetet's
^{Mitmed} Gymnasium's
Bibliotek.

Köbenhavn.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker,

1833.

Giestevennen.

Første Afdeling af Trilogien "Det gyldne Skind."

P e r s o n e r.

Aietes, Konge i Kolchis.

Medea, hans Datter.

Gora, Medeas Amme.

Peritta, en af hendes Jomfruer.

Fryxus.

Medeas Jomfruer.

Græker i Fryxus' Folge.

Kolcher.

Kolchis. Wild Egn med Fjelde og Træer, i Baggrunden Havet.
Bud Strandbredden et Alter, sammensat af utilhuggede Ste-
ne, paa hvilket staer en colossal Billedstøtte af en nogen,
stængget Mand, med en Kolle i højre Haand og et gyldent
Vædderstind om Skuldrene.

Medea, Gora, Peritta, Følge af Tomfruer.

Hdet at Teppet gaaer op, staer Medea i Forgrunden med Buen i Haand.
Af hendes Stilling sees, at hun nylig har affskudt Pilen. Ved Trinene til
Alteret ligger en af en Piil giennemboret Raa.

Tomfruerne,

som have staaet assides, ile til Alteret.

Det bloder, Offret!

Medea,

i hendes forrige Stilling.

Traf det?

En af Tomfruerne.

Just i Hiertet.

Medea

giver Buen fra sig.

Det varsler godt; saa lad os ile da!

Gaa en af eder hen og fremsig Bønnen!

Gora

træder til Alteret.

Darimba, stærke Gudinde!

Livs-Giverinde, Livs-Fordørv!

Du som Vinen giver, og Halmets Frugt,
giver Jagtens Hierte-glædende Gave
og Dødfiendens Blod;
Darimba, rene, herlige Mæ,

Datter af Himmel!
Hør mig!

Chor.

Darimba, stærke Gudinde!
Darimba! Darimba!

Gora.

See! en Maa har ieg skudt dig,
Pilen bevinged den stærke Bue,
din er den; lad dig behage dens Blod!
Sign vore Marker og Wildtrige Skove,
Giv, at vi giøre hvad ret er, og seire i Slaget,
Giv, at vi elsker den gode,
og hadde den, som os hader!
Giv os Styrke og Rigdom, Darimba,
stærke Gudinde!

Chor.

Darimba! Darimba!

Gora.

See, Øffret ved Ulteret zitterer og ender;
gid saa dine Fiender maa ende, Darimba,
dine Fiender og vore!
Det er Medea, Mietes Datter,
Kolchis-Hersterens fyrfelige Barn,
som raaber op til dine Boliger.
Hør mig! hør mig!
og opfyld, hvad ieg bad om!

Chor

under Klæng af Chymbeler og Haandpauker.

Darimba! Darimba!
Stærke Gudinde!
Eriho! Zehu!

Medea.

Og dermed nok. Vort Offer det er bragt,
fuldendt den opholdende Forretning.

Nu Piil og Bue hid, frem Hundene,
og lad af Jagtlobets glade støiende Larm
den grønne Skov gientone nør og fiern!

Solen staer op. Afsted! afsted!

Og den som hurtigst render, og den som lettest springer,
skal være Dagens Dronning.

Du her, Peritta? Sagde ieg dig ikke,
at du mig skulde fly, og gaa? Saa gaa!

Peritta

Engelende.

Medea!

Medea.

Knoel ikke! du skal ei knæle!
Hør' du? Jeg skammer mig i Sielen over dig;
saa feig, saa tam! — Ei smerter mig dit Tab,
mig smerter, at ieg maa foragte dig,
og har holdt af dig før.

Peritta.

O vidste du!

Medea.

Hvad da? — Stial du dig nylig bort fra Jagten,
og git til Hyrden i Tergenas Dal?
Siig nei! Du falske, utaknemlige!
Og loved du mig ei, at være min,
og ingen Mands? Svar, loved du det?

Peritta.

Ieg loved det; — men vidste ieg da...

Medea.

Li!

Hvad meer behøves der; du loved det!
 Jeg er Aletes Kongelige Barn,
 og hvad ieg gør, er ret, fordi ieg gør det;
 og dog, du falste! havde ieg dig lovet,
 at hugge mig fra Armen her min Haand,
 ieg gjorde det, fordi ieg loved det.

Peritta.

Det rev mig hen, ieg var mig ei bevidst,
 og ikke med min Vilie, men —

Medea.

Ei hør!

Hun vilde ei, og dog hun gjorde det!
 Du er vanvittig! Hvordan var det muligt,
 naar du ei vilde? Hvad ieg gør, det vil ieg,
 og hvad ieg vil — ih nu, det gør ieg ofte ikke.
 Gaa hen du i din Hyrdes skumle Hytte,
 Kryb sammen der i Nog og smudsig Qualm,
 dyrk Raal og Roer paa den usle Plet!
 Min Have er den uudmaalte Jord,
 mit Huses Hvælving den azurblaau Himmel;
 der vil ieg staa, i Biergets frie Luftning
 ieg løfte vil mit fri utvungne Bryst,
 og skue ned paa dig, og dig foragte.
 Hallo! i Skoven! Piger, ud i Skoven!

S det hun vil gaa bort kommer fra den anden Side en Kolcher.

Kolcheren.

Du Kongedatter, hør!

Medea.

Hvad nu? Hvem Falder?

Rolcheren.

Et Skib med fremmede la' ind iust nu.

Medea.

Min Fader siig det! hvad gaaer det mig an?

Rolcheren.

Hvor er han?

Medea.

I hans Borg.

Rolcheren.

Jeg iler.

Medea.

Gior det!

Budet ind i Borgen.

Medea.

Ah! disse fremmede vor Jagt forstyrre!

Vist anfrer deres Skib i Bugten hist,
som ellers tiner os til Samlingsplads.

Men hvad gior det? Bring os blot lange Spyd!

Og nørmer sig en dristig, med sit Blod
betale han. Kun Spyd hid! — Sagte! sagte!

Saa Fader det, forbod han det maaſkee.

Kom!

Steendyffen hist, hvem naaer af os den først!

Den seirende skal have første Skud.

Stil Zer! — Tilbage! Ingen Forspring! rygg!

Saa. Stiller eder! Naar ieg giver Tegnet,
da fort, som püll fra Buen fort! — Giv Agt!

Agt! — Nu!

Nietes er imidlertid traadt ud af Borgen; med ham Budet, som strax
færner sig.

Nietes.

Medea!

Medea

vender sig uden at forandre sin plads.

Fader!

Nietes.

Du! Hvorhen?

Medea.

Paa Jagt!

Nietes.

Bliß nu!

Medea.

Hvorfor?

Nietes.

Jeg vil. Du skal.

Medea.

Du frygter, at de fremmede?

Nietes.

Ved du altsaa?

træder nærmere, med dæmpt Stemme

Der er ankommen Mænd
fra fierne Lande;
bringe Guld, bringe Skatte,
herligt Bytte.

Medea.

Til hvem?

Nietes.

Til os, naar vi ville.

Medea.

Til os?

Nietes.

De er' fremmede, er' Fiender,
komme at forøde vort Land.

Medea.

Saa gaa hen og dræb dem.

Nietes.

Talrige ere de, og stærk bevæbnet,
rige paa List de fremmede Mænd,
let dræbe de os.

Medea.

Saa lad dem fare!

Nietes.

Nei aldrig.

De skal herud —

Medea.

Gør hvad du vil;
Lad mig blot gaa paa Jagten.

Nietes.

Bliv!

Medea.

Hvad skal ieg?

Nietes.

Hjelpe! raade!

Medea.

Ieg?

Nietes.

Du er klog, du er stærk,
din Mør har dig lært,
af Urter, af Stene
Drikke at brygge,
som Villen binde

og fængsle Kraften;
 du falder Alander
 og maner Maanen.
 Hielp mig, mit gode Barn!

Medea.

Er ieg dit gode Barn?
 du var mig ellers ei saa hulb.
 Maar ieg vil, vil du ei,
 udskielder mig, slaaer ester mig;
 men har du mig nu nodig,
 saa lokker du med Smigerord,
 og falder mig dit fiere Barn.

Aietes.

Torglem, Medea, hvad før er skeet,
 du er dog ei altid, som du skulde.
 Du staa mig bi og hielp mig!

Medea.

Hvortil?

Aietes.

Saa hør mig da, min gode Pige!
 De fremmedes Guld og deres Skatte —
 du smiler?

Medea.

Teg?

Aietes.

Ih ja, det meget Guld,
 de brogede Stene, og de rige Klæder,
 hvor skulle de min Pige zire!

Medea.

Ja saa!

Aietes.

Nei see mig bare til den Skaf! —

Teg veed, dit Hjerte leer til al den Stads.

Medea.

Kom blot til Sagen, Fader!

Aietes.

Teg —

Vhy Pigerne at gaa!

Medea.

Hvorfor?

Aietes.

Teg vil det.

Medea.

De skal med mig paa Jagt.

Aietes.

Tdag ei Jagt.

Medea.

Ifke?

Aietes.

Nei, siger jeg, og nei! og nei!

Medea.

Først roser du mig, og —

Aietes.

Vær god, mit Barn!

Kom hid! Kom nærmere! Hen til mig! saa!

En Pige med Forstand! dig kan jeg tro.

Teg — —

Medea.

Mu?

Aietes.

Hvi seer du mig saa stivt i Diet?

Medea.

Jeg hører, Fader. —

Aletes.

Oh, ieg kiender dig!

Bil spille klogere, du uopdragne?

Hvad godt er, og hvad ei, bestemmer ieg.

Du lyder. Dort! Fra mine Dine, Slange!

Medea gaaer.

Aletes.

Bliv! — Naar du vilde, begribe vilde —

Jeg veed, du kan. Du kan; du vil det ei!

— Saa da, velan! bliv fra din Faders Raad,
og trael, da Træl du være vil!

Man hører i det sierne frigerse Muist.

Aletes.

Hvad er det? Bee! De forekommer os!

Seer du, Daare?

De, du skaane vilde, de myrde os.

I sluttet Mars herhid de fremmede Mænd!

Bee os! Baaben! Baaben!

Budet kommer igien.

Budet.

Ansøreren, Herre, for de fremmede —

Aletes.

Hvad vil han? Min Krone? Mit Liv?

End har ieg Mod, end har ieg Kraft,

end ruller Blod i mine Arær,

at velle Død mod Død!

Budet.

Han beder om Samtale.

Aletes.

Beder?

Budet.

Vil tale venligt med dig
om fredeligt Forlwig.

Aletes.

Beder? og har i Høende Magten.
Finder os ubevæbnet, selv i Vaaben,
og beder, den Daare!

Budet.

I din Borg vil han træde,
sidde ved dit Bord,
spise af dit Brod,
og dig betro,
Hvad hid har ført ham.

Aletes.

Han komme, han komme!
Holder han Fred blot to Timer,
siden frygter ieg ham ei.
Siiig ham, han kan komme,
men uden Skold, uden Spyd,
kun med Sværdet ved Siden,
han og hans Brodre.
Gaa saa og opbyd mine Mænd
rundtom i hele Landet!
Byd dem at siiile sig væbned' og rusted',
med Skold og Pantser, med Lanze og Sværd,
og skule sig der bagved Skoven,
til ieg vinker, til ieg falder. — Gaa!

Budet vort.

Ieg skal lee ad dig, du svage Daare!

Men du, Medea, staa mig nu bi!
 En Drik, det veed ieg, bereder du,
 som med blid og loffende Bedovelse
 fritager Sandserne for deres Tiener:Pligt
 og gør til Sovnens Slave deres Herre.
 Gaa hen og hent mig af den Drik!

Medea.

Hvortil?

Aietet.

Gaa, siger ieg, og hent mig den!
 Kom saa tilbage. Jeg vil tæmme disse stolte.

Medea vort.

Aietet

vender sig om mod Utlæt i Baggrunden.
 Veronto, mine Fædres Gud!
 Lad lykkes hvad ieg pønser paa,
 og dele vil ieg tro og ørlig,
 hvad vi fra vore Fiender vinde.

Krigerse Musik. Bevæbnede Græker trække op, med grønne Grene i Haanden. Sidst gaaer Fryxus, i den venstre Haand ligeledes en grøn Green, i den høire Lanzen, paa dens Spids et gyldent Bædderskind, som Banner. Bevæbnede Kolher træde ind fra den anden Side. Musiken tier.

Idet Fryxus gaaer forbi Ulleret i Baggrunden og den derpaa staande Billedstøtte, bliver han staaende, som grebet af Forundring, og siger derpaa:

Kan ieg mit Øie tro? — Ham er det, ham!
 Vær hilset da, du venlige Gestalt,
 som giennem Bølgestorm og Uheldsnat
 har ført mig hid til denne fierne Ryg,
 hvor Sikkerhed, uskyldig stille No,
 med barnligt Blik imøde smiler mig.
 See dette Tegn, som du til Nedningspant
 i mørke, uheldsvangre Time gav,

der, bredende sit Lys, Polstiernen liig,
 har ført mig ind i Lykkens sikre Havn,
 det planter ieg taknemlig for dit Ulter,
 og boier honsigt fromme Knæ for dig,
 som var for mig i Gierningen en Gud,
 om og den fremmede i Navnet ei.

Han kneler.

Aletes
 i Forgrunden.

Hvad er det?

Han boier Knæ for mine Fædres Gud!
 Husk Offrene, som ieg har bragt dig;
 Hør ham ei, Peronto,
 hør ei den fremmede!

Fryxus
 staar op.

Taknemlighedens sode Pligt har ieg
 opfyldt. Før mig nu hen til eders Drot!

Kolherne vige tause og sky til begge Sider. Fryxus seer Kongen, og
 gaaer hen mod ham.

Fryxus.

I dig ieg hilser Hersteren i Landet?

Aletes.

Ja ieg er Kolchis' Fyrste.

Fryxus.

Vær mig hilset!

See Gudemagt har ført mig til dit Rige,
 saa øer i mig den Gud, som mig beskytter.
 Den Mand, som throner paa det Ulter der,
 er han et Billed af en Dødelig?
 Hvad, eller ører I ham som en Gud?

Nietes.

Det er Peronto, Kolchernes Gud.

Fryxus.

Peronto! Naa er Lyden for den fremmedes Dre,
men for den reddede den Elsinger skont.

Tilbeder du hin Gud som din Beskytter,
saa ligger nu en Broder i din Arm,
thi Brodre er' jo Sonner af een Fader.

Nietes

undviger Omfavnelsen.

Han din Beskytter?

Fryxus.

Ta, strax skal du høre:

Dog lad mig bringe først Takofferet.

Han gaaer hen til Altret, og stoder foran samme sit Banner i Sorden.

Medea kommer med et Bæger.

Medea.

Her, Fader, her er Driften!

Nietes

drager hende heftig til Siden; sagte:

Ti, du Laabe!

Seer du ei?

Medea.

Hvad?

Nietes.

Giv Bægret til Slavinden!

Dg ti!

Medea.

Hvem er den Mand?

Nietes.

Unforeren. Ti!

Frypus

Kommer tilbage fra Alteret.

Nu træder ieg først let ind i din Borg.
 Dog hvem er dette blomstrende hulde Væsen,
 der lig den gyldne Mand om Tordenskjen
 slutter sig til din frigerste Gestalt?
 De røde Læber, de fulde Kinders Lys,
 de synes love Huld og Kierlighed,
 i streng Modsigelse med mørke Blit
 der hynende, en truende Komet lig,
 fremstraaler under Løkkens sorte Mat.
 Halv Charis, halv Mænade, staaer hun der,
 opflammet af en Guddoms hellige Glod.
 Hvem er du hulde Pige?

Aletes.

Tal, Medea!

Medea

tært:

Medea er ieg, denne Konges Barn.

Frypus.

I Mine, Blit og Tale, Barn og Dronning!
 Et godt Forvarsel skal det være mig
 for Fremtiden, som Sloret end tildækker.
 Smil til mig, sode Slut, ved Dørens Trin!
 Maastee, hvem veed? om ei din Fader,
 af hvem ieg fun har Giesfrihed forlangt,
 mig engang giver mere, meer, Medea!

Aletes.

Hvad er da din Begiering, fremmede?

Frypus.

Hør hvad der har ført mig til dette Land,

hvad ieg har tabt, og hvad ieg søger, Herre!
 Paa Hellas' skionne Grund, der er ieg født,
 af Græker, selv en Græker, reen af Blod.
 Der lever ingen, som af bedre Herkomst,
 af ædlere Æt kan rose sig, end ieg,
 thi Hellas' Guder ere mine Fædre,
 mit Huses Stammefader styrer Verden.

Nedea

vender sig bort.

Jeg gaaer, Fader —

Aletes.

Bliv og ti!

Fryxus.

Saaledes

ieg leder ud fra Guderne min Slægt.
 Men af, min Fader glemte gamle Hæder,
 og Børnenes hellige Ret og Lykke,
 og ægted anden Gang en nedrig Quinde,
 fuld af Misundelse mod første Kuld,
 som dadled et og alt, fordi hun selv
 var sig bevidst, at hun fortiente Dadel.
 Hun vendte bort fra mig min Faders Hu,
 opirred ham, saa han Drabanter sendte
 at gribe Sonnen, maastee dræbe ham.
 Da flygted ieg fra mine Fædres Huus
 i fremmed Land at søge Hiemnets Lykke.
 Omvankende kom ieg til Delferstaden,
 og treen, for Trost og Raad og Hielp at søge,
 i Fobos rige vidtberomte Huus.
 Der stod ieg nu i Templets vide Haller
 med Billeder omhængt og Offergaver,

som glødede i Aftensolens Straaler.

Af Skuen mat, og mat af Veiens Førde,
mit Øje lukte sig, og Lemmerne
blev slappe, ieg sank hen, og slumred ind.
Da sat min Drøm mig hen i samme Tempel,
hvor ieg sov, dog vaagen og aleene
og bedende til Gud om Raad. Med eet
omflammer mig en Lysglands, og en Mand
i nogen Kraft, med Kølle i sin højre,
med kruset Skæg og Haar, et Vædderstind
omkring de stærke Skuldre, stod for mig,
og smilede mig til med mildest Huld.

"Tag," sagde han, "tag Hævn og Seir!" og løste
det rige gyldne Skind fra Skuldrene,
og gav mig det: da foer ieg ryset op.
Og see! af Morgenstraalen klart oplyst
stod skinnende en Blende for mig der,
i samme, konstig hugget ud af Marmor,
den samme Mand, som nys ieg havde seet,
med Haar og Skæg og Skind, som i min Drøm.

Nietes

peger paa Billedstøtten i Baggrunden.

Han der?

Fryxus.

Han signet han, som ieg mig selv.
Saa stod han der i Guddoms Kraft og Hylde,
lig Herkules, skjont atter dog ei ham;
paa Billedets Fodstykke var indgravet
med luende Bogstaver Navnet Roschis.
Ieg fulgte Gudens Bink: fra Skuldrene
ieg løste gyldne Smykke — ieg var ene —

tog hvad han selv mig hød, og ilste bort.
 Min Fa'rs Drabanter stod for Templets Dørre,
 de vege sky tilbag for Gudens Banner;
 Præsterne høied sig, og Folket knælte,
 og svingende det for mig paa min Lanze
 kom ieg til Havet giennem tusind Fiender.
 Der gik ieg da ombord, og heisede
 mit Skind som Flag paa Storm: ombruste Mast.
 Hvor Bølgen skyllede, hvor Tordnen brølte,
 og Hav og Wind og Helved sig forbandt,
 at sænke mig ned i den vaade Grav:
 berørt blev intet Haar, og uden Meen
 kom ieg herhid til denne Redningskyst,
 som før ei nogen Grækers Fod betraadte.
 Saa hør mig nu, hvad ieg indstændig beder:
 tag mig og mine op udi dit Land,
 hvis ei, med Sværdet selv ieg tager Yo,
 i Tillsid til den Guddoms Bistand, som
 ved dette Pant mig skænkte Seir og Hævn.
 — Du tier?

Aietetes.

Fa. Hvad vil du, ieg skal sige?

Fryxus.

Vil du mig skænke Tag og giesfrøt Huus?

Aietetes.

Træd ind, hvis det dig synes; Forraad er der
 af Spise og af Drikke. Tag, og spüss!

Fryxus.

Saa raat udover du Giesfrøths Pligt?

Aietetes.

Som du dig giver, saadan ta'r ieg dig.

Den, som, til Krig udrusset, Gave fordrer,
maa ikke vente den af Fredens Haand.

Fryxus.

Mit Skjold og Lanzen har ieg lagt fra mig.

Aietes.

Dit Sværd, saa tænker du, er nok mod os.
Dog tag det, som du vil!

sagte til Medea

Forlang hans Sværd!

Fryxus.

End eet: Af Smykker, kostelige Kar,
ieg bringer mangt, som vel ieg ønskete sikkret;
du ta'r det i din Borg til Opbevaring?

Aietes.

Giv som du vil!

til Medea

Forlang hans Sværd, Medea!

Fryxus.

Bel, mine Brødre, hvad vi har bragt hid,
fra Skiebnens gruelige Skibbrud reddet,
bring det nu op i disse Mures Ring,
som Grundsteen for en ny, en bedre Lykke.

Aietes

til Medea.

Den fremmedes Sværd!

Medea.

Hvortil?

Aietes.

Teg vil det saa!

Medea
til Fryxus.

Giv mig dit Sværd!

Fryxus.

Hvad sa' du, hulde Barn?

Aietes.

For Pigen eders Vaabens Syn er fremmed,
hos os gaaer ei den fredelige væbnet.

Dig er det til Besvær.

Fryxus
til Medea.

Du frygter for mig?

Medea vender sig bort.

Blib ikke vred! Jeg nøgter dig det ei.

Han giver hende Sværdet.

Den Himmeliske og dig, betroer ieg mig til!

Hvor du er, der er Fred. Her er mit Sværd!

Og nu ind i din Borg, min ædle Vert!

Aietes.

Gaa fun, ieg folger strax.

Fryxus.

Og du, Medea?

Lad mig og dig ved Giestebordet see!

Rom, Venner, deler Lysten nu, som Faren før.

Bort med sine Kamerader.

Medea sætter sig paa en Fieldboenk i Forgrunden, og befestiger sig med sin Bue, som hun har taget op af Jorden. Aietes staaer paa den anden Side i Forgrunden, og forfolger med Dineue Fryxus' Dinesere, som hære Guld og rige Kar ind i Huset. — Lang Pause.

Aietes.

Medea!

Medea.

Fa'r!

Nietes.

Hvad tænker du?

Medea.

Jeg? Intet.

Nietes.

Om den fremmede, mener ieg.

Medea.

Han snakker og snakker;

det ækler mig!

Nietes

gaaer ræs hen mod hende.

Ei sandt? Han snakker og hykler,

og er en Skurk,

en Gudsforagter, en Tempelraner!

Jeg dræber ham!

Medea.

Fader!

Nietes.

Jeg gør det!

Skal han da løbe med al den Rigdom,

som han har rovet, fra Himlen rovet?

Fortalte han ikke, at han i Templet

Skindet har lost fra Gudens Skulder,

fra Tordnerens, Peronto's,

som Folchis beskytter.

Jeg vil slagte ham til dig, Peronto!

Hævn skal du have, Hævn!

Medea.

Dræbe vil du ham, den fremmede, Giesten?

Nietes.

Giest?

Har ieg indbudet ham i mit Huns?
Budt Indgangen raft ham Brød og Salt,
og budt ham at sidde paa min Stol?
Jeg har ei budt ham Giesteret,
han tog den selv, det høde han, den Daare!

Medea.

Fader, Mord — det hævner Peronto!

Nietes.

Peronto byder det.

Har den frække ikke lagt Haand paa ham?
og plyndret hans Billed i Delferstaden?
Fører han ei i sin Brede ham hid,
at ieg straffer ham, at ieg hævner
Guddommens Skindsel og min?
Og Skindet hist paa det glindsende Spyd,
Guddommens Klædning, Kolchernes Helligdom,
skal en fremmed, ugodlig vanhellige det?
Mit er det, mit! Mig sender Guden det,
og Seir og Hævn er knyttet til det,
os skal den vorde til Deel! —
Hør kun op af det kostbare Gods
J fører mig Høsten i Hunus!
Sal ei, og kom! at han ei savner os;
uden Fare, fuldstændig skal Hævnen være.
Kom, siger ieg, kom!

Begge ind.

En folchise Hovedsmand træder op med Bevæbnede.
Hovedsmanden.

Hør bød man mode os. Hvad skulle vi?

En Kolcher træder ud fra Borgen.

Kolcheren.

Heida!

Søvedsmanden.

Her er vi!

Kolcheren.

Sagte!

Søvedsmanden.

Tal! Hvad skal vi?

Kolcheren.

Fordeel ier hist og her, og naar en fremmed —
Dog tys! der kommer en! — Kom hid! og hør!

Aller bort.

Srypus

med tængstige Skridt udaf Huset.

I Guder! Hvad er det? Jeg ahner gru'ligt.
Barbarerne de mumle mellem sig,
og see med haanlig Smilen hen til os;
man gaaer, man kommer, vinker, gaaer, og lurer,
og mine Brødre, een efter den anden,
sank slove hen i Sovnens Arm; om Træthed,
hvad heller en affly'slig Sovedrik
indluller dem, det veed ieg ei. O Guder!
Har I mig ført herhid til mit Fordær?
Kun eet har ieg tilbage: Flugt paa Skibet.
Der samler ieg de end tilbageblevne,
og da til Redning og til Hielp — men tys!

Sverdkirren og hule Stemmer i Borgen.

Man staaer! — man dræber! Vee mig, vee! — for sildig!

Nu staaer tilbag kun Flugt, for Mordrene komme.

Han vil gaa. Krigere med fældte Spyd træde ham imode.

Kolcher.

Tilbag!

Frypus.

Jeg er forraadt! — Ha, her!

Gra alle Sider træde Bevæbnede med sænklede Spyd imod ham.

Bevæbnede.

Tilbag!

Frypus.

Det er omsonst! — Jeg søger eder, Venner!
ilende hen til Ulteret.

Nu da, du høie, som har ført mig hid,
er du en Gud, beskyt mig da du stærke.

Aletes med blottet Sværd ud af Borgen. Medea efter ham. Følge.
Aletes.

Hvor er han?

Medea.

Fader, hør!

Aletes.

Den fremmede
ved Ulteret! Hvad søger du?

Frypus.

Jeg søger

Beskyttelse!

Aletes.

Mod hvem? Kom med i Borgen!

Frypus.

Her staer ieg, og omfavner dette Ulter,
ieg troer paa Guderne og deres Magt;
o kunde ieg kun ogsaa tro paa dig!

Medea.

O Fader, hør mig!

Frypus.

Slange! Du med her?

Var du saa skion, og lofte du saa yndigt,
for at fordærve mig i Dødeus Net?
Mit Hjerte slog dig tillidsfuldt imøde,
mit Sværd, mit sidste Værn, gav ieg til dig,
og du forraader mig?

Medea.

Forraadte ej!

Gav du dit Sværd til mig, tag her et andet,
forsvar med det dit Liv!

Hun har revet Sværdet fra een af de omstaende, og rækker ham det.

Aletes

river Sværdet fra hende.

Vanvittige! —

Fra Ulteret!

Frypus.

Ieg bliver!

Aletes.

Niv ham bort!

Frypus

da nogle gaa los paa ham.

Nu da, saa maa ieg ds? — maa ds! — Det stee!

Men Hævnen, Hævnen følge skal mit Falb.

Han river Banneret med det gyldne Skind op af Jorden, og træder
dermed frem i Forgrundens.

Du ubekendte Magt, som hid mig forte,
og gav mig huldriig dette Redningspant,
og lovede, med det mig Seir og Sævn;
dig ieg paakalder og anraaber, hør mig!
Har Seiren ieg ved egen Skyld forbrudt,
da ieg gif i Forrædernettet, blindt,

paa Skiebnen stolende, ej paa min Arm:
 saa lad dog i det mindste Hævnen slaa,
 og hold af dine Ord den anden Halvdeel!

Nietes.

Hvi noler du?

Fryxus.

Nietes!

Nietes.

Maa, hvad nu?

Fryxus.

Jeg er din Giest, og du forraader mig?

Nietes.

Min Giest? min Fiende!

Hvad sagte du her i mit Land?

Har ieg lovet dig Giesteret,

budet dig ind i min Borg?

Intet lovede ieg, du Daare!

fordørvet ved egen Skyld!

Fryxus.

Derved udsmykker du din onde Daad?

O triumfeer end ei! Træd hid!

Nietes.

Hvad vil du?

Fryxus.

See dette Banner her, mit sidste Mon!

de andre Skatte har du røvet mig,

fun dette mangler end.

Nietes

griber derefter.

Mangler? Hvor længe?

Fryxus.

Tilbag! Betragt det! See, det er mit sidste,
Det er mig kert, som Livet. — Vil du ha' det?
Du vil det?

Aietes.

Ja!

Fryxus.

Du vil?

Aietes.

Ja, giv mig det!

Fryxus.

Tag det, din Giestes Mon, du ødle Vert;
See ieg betroer dig det. Bevar mig det!

Med forhojet Stemme

S'r Du det ikke ubeskadiget
Tilbag til mig selv ubeskadiget:
Saa træffe dig Gudernes straffende Lyn,
Som knittrer over den, der Trostab bryder.
Nu er ieg let! Nu Hævn! og Hævn! og Hævn!
Han har min Eiendom! Bevar den tro!

Aietes.

Tag det tilbag!

Fryxus.

Nei, ikke for din Krone!
Du har mit Gods, ieg har betroet dig det,
Bevar mig tro det anbetro'de Gods!

Aietes

vil paanode ham Skindet.

Tag det tilbag!

Frypus

undvigende ham.

Du har mit Gods, bevar det tro!

Hvis ei? da Hævn! Hævn! Hævn!

Nietes

forfolger ham over Skuepladsen og vil paanede ham Banneret.

Tag det tilbage!

Frypus.

Teg taer det ei. Men du, bevar det tro!

op mod Gudens Willedstotte

Seer du? han har det, ham har ieg betroet det!

Gør han det ei tilbag, saa slaa dit Lyn ham!

Nietes.

Tag det tilbage!

Frypus

ved alteret.

Nei!

Nietes.

Tag det!

Frypus.

Bevar det!

Nietes.

Tag det tilbag!

Frypus.

Nei, nei!

Nietes.

Saa tag da det!

Han sioder ham Sværdet i Brystet.

Medea..

Holdt! Fader holdt!

Frypus

Sunker ned ved Alteret,
det er for seent!

Medea.

Fader!

Hvad gjorde du?

Frypus

op mod Billedstøtten.

Seer du det, seer du det?

Giestevennen dræber han, og har hans Gods!
Du som beskytter Giestens Hellige Hoved,
o hævn mig! din Forbandelse ham slaa!
Lad ham ei have Ven, ei Barn, ei Broder!
Gift i hans Mad, og i hans Bøger Gift!
Hvad ham er kierest, vorde hans Fordørv! —
og dette Skind, som nu er i hans Haand,
see ham ved Staven og hans Barn i Graven! —
Han myrdede den Mand, som var hans Giest —
tilbageholder — det betro'de Gods —
Hævn! Hævn!

Dør. Lang Waufe.

Medea.

Oh, Fader!

Nietes

farer sammen.

Hvad?

Medea.

Hvad har du gjort!

Nietes

vil prænede den Døde Skindet.

Tog det tilbag!

Medea.

Han tar' det ei meer.

Nietes.

Død! —

Medea.

Fader! Hvad har du gjort?

Din Giesteven slog du!

Vee dig! Vee os alle! — Ha! —

See, der stige, fra Underverdenens Tanger,
tre Hoveder, blodige Ho'der,

Haarene Slanger,

Blikkene Flammer,

hoiere! hoiere! — op!

Skindmagre Arme, Fakler i Haand,

Fakler! — Dolke! —

Lyt! Deaabne de visne Læber,

de brumme, de synge,

hæs er Sangen:

"Vi vaere Eden,

vi fuldbyrde Hævnen!"

De komme, de komme!

omslynge mig;

mig, dig, os alle!

Vee over dig!

Nietes.

Meden!

Medea.

Over dig, over os!

Vee! Vee!

hun syver.

Aletes

strækker Armene efter hende.

Medea! Medea!

Den mundtlige Deel af den offentlige Examen for 1833
afholdes i følgende Orden:

	Mandag d. 23. September.
Første Bærelse.	Andet Bærelse.
8 - 12½ Latin IV.a. 12½ - 2 Latin IV.b.	8 - 11 Dansk II og I. 11 - 2 Græsk II.
	Tirsdag d. 24. September.
8 - 12 Græsk IV. 12 - 2 Tydsk III.	8 - 12 Latin III. a og b. 12 - 3 Geogr. og Hist. III.
	Onsdag d. 25. September.
8 - 11 Religion IV. 11 - 2 Fransé IV.	8 - 10 Arithmetik III. 10 - 12 Lat. Gram. III. 12 - 2 Geometri III.
	Torsdag d. 26. September.
8 - 12 Græsk III. a og b. 12 - 2 Fransé III.	8 - 12 Geogr. og Hist. II og I. 12 - 3 Lat. Gram. II og I.
	Fredag d. 27. September.
8 - 11 Hebraisk IV. 11½ - 1 Hebraisk III. 1 - 3 Tydsk II og I.	8 - 10 } Latin II. a og b. 10½ - 2 } samt Latin I.
	Lørdag d. 28. September.
8 - 1 Geogr. og Hist. IV. 1 - 3 Tydsk IV.	8 - 10 Religion III. 10 - 2 Arithmetik II og I.
	Mandag d. 30. September.
8 - 11 } Arithm. og Geom. IV. 11½ - 2 }	8 - 12 Religion II og I.

Onsdagen d. 2. October kl. 9 Formiddag examineres de nye anmeldte Discipler.

Torsdagen d. 3. October kl. 9 Formiddag afholdes Hoved-Gensuren.

Torsdagen d. 10. October kl. 11 Formiddag bekendtgøres Resultatet af Examen med sædvanlig Høitidelighed.